

Bauzà treu pit

Hi havia certa expectació per veure què diria José Ramón Bauzà, en el debat de política general celebrat la setmana passada al Parlament balear sobre el moviment de protesta contra la seva política lingüística. En especial sobre la vaga a l'ensenyament contra l'aplicació del TIL (tractament integrat de llengües) el qual, a la pràctica, disminueix el percentatge de classes en català per tendir a igualar-lo al de classes fetes en castellà, alhora que pretén que l'anglès sigui escalonadament també idioma vehicular en determinades assignatures.

Si algú esperava que Bauzà mostrés –per lleuger i indirecte que fos– cap símptoma de penediment, de rectificació i de construir ponts cap als docents, va veure les seves expectatives defraudades. Qui esperés un Bauzà assumint orgullosament la seva forma de ser i fer política amb relació al català no en va sortir decebut.

Sense rectificació. Ni per remota aproximació les intervencions del president Bauzà mostraren cap signe de rectificació o d'autocrítica amb relació

Insensible al massiu moviment de protesta, el president Bauzà es mostrà orgullós de tot el que fa amb referència a la llengua.

a la seva política lingüística. De fet, va fer tot el contrari.

Va dir ben clar i llampant que “no me doblegaré mai davant d'una actitud de força”, amb què provocà les mamalletes de la bancada conservadora. Malgrat aquestes vehements paraules, la veritat és que sí que s'ha doblegat davant d'algunes postures de força. Per exemple, quan els professionals de la sanitat –metges sobretot, però també infermeres i d'altres treballadors de la sanitat pública balear– se li revoltaren, amenaçant amb una vaga, tot just iniciada la legislatura i ell canvià de conseller –n'ha tingut tres– fins que en trobà un, l'actual, Martí Sansaloni, que fa el que

el poderós *lobby* sanitari de dretes vol. També va rectificar radicalment després d'anunciar i aprovar uns nous impostos per a –entre d'altres empreses– les grans superfícies comercials i el poderós grup patronal d'aquestes enormes societats l'amenaçà amb accions contundents i ell se n'ha oblidat, dels nous gravàmens. Malgrat aquestes realitats ell continuà afirmant que no es doblegava “davant postures de força”. Ho assegurà amb referència a tots els àmbits de la gestió del govern. Però va mostrar amb més orgull aquesta actitud quan parlava –tant en el seu discurs inicial com en les respostes a les intervencions de l'oposició– de la política lingüística a l'ensenyament. I aquí sí que és ver que no canvia d'opinió. Tal deia, tal diu.

En aquest àmbit imposa mà dura. Se li nota que està orgullós del fet que la vaga de docents –vegeu requadre relacionat– s'hagi acabat i que tanmateix el TIL continuï vigent. En un moment de la contrarèplica a la portaveu socialista, Francina Armengol, el president digué que “la vaga va ser convocada indefinida, després d'onze reunions no va ser possible l'acord i s'acabà”, la vaga, sense haver aconseguit els vaguistes cap ni un dels seus objectius. La satisfacció presidencial era evident, se'n sent guanyador.

No es pot dir que les paraules del president denotessin menyspreu en-

Sense més vagues a l'ensenyament

La mobilitzacions dels docents illencs contra el decret del tractament integrat de llengües (TIL) va tenir, tal com tothom preveia, la seva quota de protagonisme en el debat de política general celebrat la setmana passada al Parlament balear. Fora de la Cambra no hi hagué, en aquesta ocasió, cap manifestació de mestres i professors. Després d'un mes de setembre extremadament agitat, la vida educativa passa ara per una fase de normalitat oficial. Les classes es fan com pertoca, però els docents continuen estant profundament molestos amb la Conselleria d'Educació i Cultura i especialment amb el president del govern, José Ramon Bauzà. Després d'onze maratonianes sessions de negociació no hi hagué cap acord. Ja ni es reuneixen. Tot està com estava abans de començar la vaga. Tanmateix, la vaga no tornarà a ser convocada. Així ho decidiren els docents a la darrera assemblea, que comptà amb menys

presència del que havia estat habitual els mesos anteriors. Allà es va aprovar que “per no perjudicar els alumnes” no es tornaria a convocar l'aturada laboral. A partir d'ara l'oposició al decret serà més subtil. Segons l'Assemblea de Docents, del que es tracta és de boicotejar-ne l'aplicació, arribant a la insubmissió. Com que la insubmissió és una actitud il·legal, és obvi que no es donen pistes sobre qui i com la fa o farà. De tota manera, de moment no consta que hi hagi insubmisos. És probable que, a més, a final de curs es convoquin actes de protesta, segurament als centres, la naturalesa dels quals ara per ara es desconeix. A la Conselleria d'Educació, segons les fonts consultades per aquest setmanari, entre el PP es considera que la vaga l'“ha guanyada” el govern i que, tot i tenir “ordre de mantenir perfil baix”, a l'hora de fer declaracions sobre el tema, “no es passa ànsia” davant possibles noves accions de protesta.

El president José Ramón Bauzá no sols no rectificarà res de la seva política lingüística sinó que es mostra orgullós de tot el que ha fet contra el català.

vers els docents ni les persones que sortiren –entre 80.000 i 100.000– al carrer per protestar contra el TIL, el passat 29 de setembre, però sí que el connotaren: “Jo respect el dret de tot-hom a manifestar-se, però m’han de respectar a mi el dret a posar en marxa les polítiques que cregui que he dur endavant”. En poques paraules: que es manifestin tant com vulguin que ell no canviarà res.

Aquesta argumentació, basada en el principi de “legitimitat que dona el resultat electoral de 2011”, va ser una constant. De res no serví que Armengol, portaveu del PSOE, li digués que “no escolta el carrer”, que “no fa cas de 100.000 persones protestant” contra el TIL, que “vostè és un home aïllat de la seva gent i del seu país”. De res no serví tampoc que Biel Barceló, portaveu de Més, li digués que “vostè està obsessionat contra el català i va mentir quan va prometre que volia ‘una educació on la figura del professor sigui reconeguda’, o quan digué que ‘la llengua no ha de ser el

debat, a l’educació’ ”... Cap invectiva de l’oposició va servir perquè Bauzá canviés el seu discurs, ni que fos una mica. Continuà amb la seva enrocada posició: “El TIL és irrenunciable”, “guanyarem les eleccions”, “aplicaré el nostre programa”...

Amb el seu caràcter gèlid característic no tingué cap problema a mostrar com veu la llengua catalana a Balears: “L’aprenentatge en les nostres dues llengües cooficials, el castellà i el català propi de les illes Balears amb les seves modalitats, així com en una llengua estrangera, l’anglès, suposarà un gran avanç per als nostres alumnes”. Fixi’s el lector: “les nostres dues llengües cooficials”, que són “el castellà” i “el català propi de les Illes”. És el nou discurs de tots els dirigents del PP. Seguint la norma que ha imposat Bauzá, ha desaparegut qualsevol referència a “la nostra llengua”, “llengua pròpia” o a simplement a “el català” sense més afegit. Ara sempre és una de les “nostres dues llengües cooficials” i alteren la seva definició estatutària. En

efecte, mentre que l’Estatut es refereix al “català, llengua pròpia de les illes Balears...”, Bauzá parla del “català propi de Balears”, que són “les seves modalitats” dialectals. La diferència és una sola coma però és alhora, com el lector podrà entendre, enorme. El català de Bauzá és el dialectal exclusivament. I vol que adquireixi categoria d’estàndard a les Illes. Amb la intenció, és clar, d’atacar així, sense dir-ho, la unitat lingüística.

En resum, lluny d’assumir qualsevol equivocació, per petita que sigui, en el fons o com a mínim en la forma d’aplicació de la política lingüística, en especial a l’escola, el president va

El català de Bauzá és el dialectal exclusivament i que ell vol que adquireixi rang d’estàndard

PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

La portaveu del PSOE, Francina Armengol, acusà Bauzà de ser un president aïllat de la gent i del país.

treure pit i se'n mostrà profundament orgullós.

Per si a algú li quedava algun dubte respecte de com veu el PP la política lingüística, la portaveu del seu grup parlamentari, Mabel Cabrer, va reforçar el que deia Bauzà: “Vostès [PSOE i PSM-Més] varen rompre els consensos lingüístics quan el govern del senyor [Francesc] Antich va imposar com a llengua vehicular de l'ensenyament el català exclusivament i el Tribunal Superior de Justícia ho va anul·lar. (...) Vostès només volen català, son vostès els que defensen un model [lingüístic a l'escola] que no és el del consens de la llei de normalització lingüística. (...) El Partit Socialista, que es diu espanyol, fa un discurs nacionalista obsessiu. (...) Això [Balears] no és Catalunya...”.

Tant Francina Armengol com Biel Barceló igualment criticaren fort ferm Bauzà per imposar l'anomenada llei de símbols que, en síntesi, obliga a demanar permís a l'autoritat –el govern– per a usar símbols als centres públics –inclosos els educatius– que no siguin els declarats oficials. Dit d'una altra manera, aquesta llei converteix en il·legals –i les castiga amb multes importants– campanyes com la que es va fer el 2012 que consistí a penjar a les façanes de moltes escoles un llaç format per la quadribarrada com a mostra de suport al català i contra la política lingüística del Govern. Malgrat que els líders opositors digueren

De Televisió de Mallorca a Canal 9

En el debat parlamentari de la setmana passada no hi va haver cap referència, per part del PP, PSOE i Més, a la sentència judicial recentment emesa a Palma sobre el concurs de creditors demanat per l'empresa pública Ràdio i Televisió de Mallorca (RTM), la qual s'havia creat des del Consell de Mallorca. Una sentència que afecta de ple la forma política de nomenar els consells d'administració d'empreses públiques i que, per cert, por tenir interès també per a tot allò que s'està vivint a València amb Canal 9.

La RTM es va tancar per ordre de la presidenta del Consell de Mallorca, Maria Salom, a finals de 2011. Així havia promès que ho faria, el PP. La majoria absoluta conservadora del Consell nomenà una nova direcció general i un nou consell d'administració de l'empresa pública amb la missió de tancar-la. L'any 2012 una sentència judicial relacionada amb un dels nombrosos casos de corrupció de l'època que Unió Mallorquina governava la institució condemnà RTM a pagar a

Tema Concesionaria –empresa filial de la poderosa i famosa FCC: Fomento de Construcciones y Contratas– 7,7 milions d'euros d'indemnització. El motiu era que el 2006 aquesta empresa havia guanyat el concurs per a construir una seu definitiva per a la Televisió de Mallorca –que en aquell moment es posava en marxa en una seu provisional– i que amb tal finalitat comprà la finca de Son Puig. Però l'Ajuntament de Palma denegà els permisos –per mor de la protecció de la finca– que el Consell havia dit a l'empresa que no hi hauria problemes a obtenir, i aleshores RTM rescindí el contracte el 2009. La poderosa empresa anà als tribunals,

que hi recorrien en contra davant el Tribunal Constitucional, que era una llei “repressiva”, que va “contra la llibertat d’expressió” i que, en fi, titllaren “d’antidemocràtica” i “totalitària”, Bauzà es limità a mostrar la seva habitual displicència envers l’oposició: “No entenc quin problema tenen [amb la llei], ens limitem a dir que no es faci política en els edificis públics”. Val a dir que la llei de símbols va ser aprovada dimecres de la setmana passada en comissió parlamentària, és a dir que, així, ha fet la darrera passa abans de ser aprovada definitivament.

Camí positiu. El bessó de la resta del debat va ser la situació econòmica. Seguint el que diu a Madrid Mariano Rajoy, Bauzà va mostrar el seu optimisme: “Estem millor que fa un any, quan vaig dir que començàvem a estar millor que un any enrere; estem, per tant, molt millor ara que el 2011”. La referència a la situació de fa dos anys era per a encolomar la responsabilitat de la crisi als que “veien ‘brotes verdes’”, és a dir, els socialistes. Aquesta va ser la tònica del discurs econòmic de Bauzà, que durant els anys del govern de Francesc Antich entre 2007 i 2011 –format per PSOE, Bloc (PSM, Esquerra Unida, Verds i ERC) i UM– la situació econòmica era un desastre i només “les mesures restrictives necessàries” que ell va imposar permeten ara “veure el futur amb optimisme” perquè “les dades reals i

i guanyà. Els 7,7 milions, més els interessos de demora es convertiren en quasi 12 milions que RTM havia de pagar a FCC com a indemnització. Aleshores el consell d’administració de la ràdio i televisió en procés de tancament decidiren fer un concurs de creditors. Perquè no podien fer front a tant de deute. I ara un altre jutge ha dictaminat que aquest concurs és “culpable”, o sigui il·legal, i ha condemnat cada un dels seus 10 membres del consell d’administració a pagar a parts iguals –a raó de 50.000 euros per cap– el 5% del deute total de RTM. El PP hi té, en aquest consell, set persones, o sigui un total de 350.000 euros.

PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

El portaveu de Més, Biel Barceló, atacà la política lingüística del PP dient que és “obsessiva contra el català”.

no les interpretacions ens diuen que ara estem millor que abans”.

Tant Armengol com Barceló intentaren desfer el discurs presidencial amb dades sobre la precarietat laboral, la pobresa, l’atur, la gent sense cap prestació, l’èxode de joves cap a l’estranger i d’altres que perfilen una societat que té un problema econòmic seriós. Però Bauzà sentia el que deien els portaveus del PSOE i de Més com si sentís ploure. Ell repetia com si d’un mantra es tractés allò que com a consigna el PP ha començat a intentar fer

El PSOE, dues: 100.000. I el PSM, una: 50.000.

El punt més interessant és que la sentència es basa en una reforma del mes de gener de 2010 de la llei de societats per la qual es carrega de responsabilitat legal a tots i cadascun dels administradors de les empreses, tant si són “de fet com de dret”. És a dir, tots els membres dels consells d’administració són responsables per igual. És especialment rellevant en el cas d’empreses públiques –com RTM o el cas de la Ràdio Televisió Valenciana– que fins ara tenien administradors nomenats per quotes polítiques que mai no es responsabilitzaven de res.

quallar: “Estam canviant les coses, les estam millorant; anam, definitivament, pel bon camí”.

La inamovible posició del president, que no assumeix cap tipus d’errada en res de la seva gestió, va ser especialment cridanera quan es va debatre el tracte que el govern central dóna en inversions i finançament a les Illes. Barceló es queixà que tots els executius “socialistes i conservadors” de Madrid “maltracten” les Balears, mentre que Armengol intentava defensar el finançament del govern de Zapatero, i tots dos criticaren que Bauzà no es revincli contra el maltractament inversor del govern de Rajoy. El president va parèixer que en efecte anava a criticar l’executiu central, perquè digué que “no m’agraden els Pressuposts Generals” de 2014, pel que fa a les inversions a les Illes, però va ser un miratge. Tot d’una passà a defensar-lo dient que havien arribat 164 milions –per a carretes i depuradores– que “Zapatero no va donar”. Encara que l’oposició dubtà que realment aquests doblers arribin a les Illes, ell, impertèrrit, es va mostrar orgullós de la seva capacitat “de negociació” amb el govern central, gràcies a la qual arribaran els 164 milions.

En fi, Bauzà no rectificarà res de res i en política lingüística l’únic que cal esperar són encara més males noves.

Miquel Payeras